

Det, som jeg tror mange af os her i dag en gang imellem overvejer, er, hvordan det vil blive, når man en dag selv står der og skal opleve den situation, at man rent faktisk risikerer at blive umyndiggjort, at man rent faktisk risikerer at blive gjort til et objekt for andres arbejde. Hvordan vil man mon komme til at opleve det, at der bliver handlet og besluttet, og at det har man så at rette sig efter, hvor markant anderledes må man ikke føle sig og sit menneskeværd i sådan en situation.

Jeg kan godt være enig i alle de der ting, der er sagt om de 10 punkter: hvorfor lige 10, hvorfor ikke 11, eller hvorfor ikke 3, eller hvorfor ikke 100? Det er jo sådan, at når vi prøver at lave nogle fundamentale rettigheder, bliver vi jo altid nødt til at prøve at formulere os på en eller anden måde vel vidende, at det aldrig kan være dækkende nok, men det er jo en retningspil, det er jo en måde at signalere, hvad det er, man vil, på. Det er selvfølgelig meningen, at man ikke skal gøre det ringere, men helst bedre, end der står i sådan et sæt standardregler.

Jeg synes ikke, det er nogen dårlig idé at lave et sæt af fundamentale rettigheder, som man vil fastholde livet ud. Jeg vil gerne støtte forslaget, også selv om jeg er enig i nogle af de andre ting, der er sagt fra folk, som kun støtter tanken i forslaget: at det først og fremmest drejer sig om at sikre kvaliteten i arbejdet, altså sikre, at de mennesker, der arbejder i ældreplejen, får den tid, den respekt, det selv værd i deres job og den frihed til at løse det på den måde, som de ønsker at gøre det på, der vil være virkelig fremmende for en bedre situation for vores ældre.

Men det ene udelukker jo ikke det andet. Hvis man laver et sæt af fundamentale rettigheder, er man jo også med til at lægge en værdi i det arbejde, der skal udføres, som jo spiller tilbage på de mennesker, der skal udføre det, og som gør, at de vil være bedre i stand til at løfte opgaven.

Så jeg vil på SF's vegne gerne støtte beslutningsforslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak. Den næste, der får ordet, er ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil godt have lov til at takke for den her debat, som på mange måder har været god og nyttig. Der er flere, der heroppefra har spurgt, hvorfor Enhedslisten genfremsætter et forslag, som

engang før er blevet stemt ned. Det gør vi, fordi vi tror på, at den eneste vej til, at vi får en bedre ældrepleje og i det hele taget en bedre offentlig sektor i Danmark er, hvis vi hele tiden rejser debatten her i Folketingssalen og alle mulige andre steder.

Det er kun på den måde, at vi hele tiden fastholder det politiske flertals ansvar for, at vi i et af verdens rigeste lande stadig væk har store, store problemer med, at ældre mennesker ikke har nogle helt grundlæggende rettigheder og ikke har friheden til at bestemme over deres eget liv. Derfor rejser vi debatten, og derfor hører vi jo også, at holdninger ændres hen ad vejen.

Jeg vil specielt godt sige tak til de partier, der rent faktisk støtter vores forslag, nemlig Socialdemokraterne og SF. Men jeg vil også godt sige tak til dem, der i hvert fald har forstået, hvad det er for nogle ting, der bl.a. skal til, for at alle ældre i Danmark får et bedre liv, et værdigt liv.

Når f.eks. Dansk Folkepartis ordfører fremhæver, at noget af det, der er behov for, er mere tid, flere ansatte og bedre forhold for dem, der arbejder inden for ældreplejen, mener jeg også, at vi på det område har fået rykket ved nogle holdninger.

Jeg mener, at et af de væsentligste spørgsmål, vi skal stille os selv her det kommende stykke tid, er, hvordan vi sikrer, at de, der skal tage sig af vores ældre, såvel som de, der tager sig af vores børn og de syge, får bedre tid, hvordan vi sikrer, at vi får flere ansatte, og at de også får bedre muligheder for at yde den ekstra omsorg, der skal til.

Kl. 18.20

Når vi i forslaget lægger op til, at noget af det, der kan gøre det bedre for de ældre, er 10 grundlæggende rettigheder, betyder det jo ikke – når man ser på forslaget, hvor vi bl.a. går ind for, at man udvikler metoder inden for det område – at det ikke lige så godt, som nogle har sagt, kunne være 11 eller 12 eller 13 eller 14. Hvis der er nogen, som undervejs i det her forløb finder ud af, at der er andre områder, som er lige så væsentlige for den enkelte ældre, hvorfor skulle man så ikke også kunne udvikle basale rettigheder på de områder?

Det her handler jo netop ikke om, at man dikterer, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Det her forslag lægger netop op til, i modsætning til hvad De Radikales ordfører sagde, at det, der er rigtigt og forkert, skal defineres af den ældre, selvfølgelig i samarbejde med den, der skal hjælpe den ældre, altså den ansatte,